Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 983 van 15 september 2026
in de zaak X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. LAUWENS**
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 17 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2025 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 14 november 2025. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: M. M. (…)
Voornaam: A. (…)
Geboortedatum: (…).2001
Geboorteplaats: -
Nationaliteit: verklaart de Roemeense nationaliteit te hebben doch kan dit niet bewijzen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[1],

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 14.11.2025.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(…)"

Op 14 november 2025 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 14 november 2025 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door PZ Rivierenland op 13.11.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: M. M. (…)
Voornaam: A. (…)
Geboortedatum: (…).2001
Geboorteplaats: -
Nationaliteit: verklaart de Roemeense nationaliteit te hebben doch kan dit niet bewijzen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.11.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel maakt verzoeker ook gewag van een schending van de "*Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991*".

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"*1) SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

De bestreden beslissing beval het verlaten van het Belgische grondgebied en inreisverbod op grond van de volgende motivering:

"[…]REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten
Artikel 7, alinea 1, van de wet

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Volgens het TARPA/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

□ *Artikel 74/14 §3, 1° = er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheid

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs af dat hij op hotel logeert.

□ *Artikel 74/14 §3, 3° de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.
Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. […]

INREISVERBOD

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

□ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getracht geweld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. […]"

** * **
Dergelijke zeer summiere motivering strookt niet met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een bevel tot verlaten van het grondgebied en inreisverbod verantwoorden.

Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

Dienaangaande valt er onmiddellijk een bedenkelijke motivering op, immers men stelt letterlijk: "[…] Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ RIVIERENLAND op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak […]", alsook "[…] Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden.", waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker feitelijk al schuldig wordt geacht nog vooraleer dit onderzoek wordt afgesloten.

Hoe dan ook noopt dit tot verder (grondig) onderzoek dat eerst zal moeten worden afgewacht.

Uit deze motivering kan alleszins niet worden afgeleid waarom verzoeker dient te worden teruggeleid zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, bij voorkeur na afloop van het nog te voeren onderzoek.

Daarnaast wordt slechts een louter algemene motivering gehanteerd omtrent de 'het winstgevend karakter' van feiten van diefstal met braak, zonder specifiek in te gaan op de situatie van verzoeker. Er wordt niet eens verduidelijkt in de bestreden beslissing in welke zin dergelijke feiten 'winstgevend' zouden kunnen zijn. Het zal hoe dan ook nog moeten blijken of en zo ja in welke mate verzoeker effectief diefstal met braak zou hebben gepleegd, het onderzoek dienaangaande is immers nog lopende.

Bovendien is de bestreden beslissing – meerbepaald het inreisverbod – eveneens tegenstrijdig gemotiveerd, aangezien men enerzijds stelt: "[…] kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", om vervolgens te stellen "Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden". Enige mogelijks hypothetische wijs ontbreekt in het laatste geval volledig. Deze tegenstrijdige motivering maakt daardoor eveneens een schending van art. 6 EVRM uit (zie volgend middel). De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissingen naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling, op grond van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen eveneens de feitelijke gegevens dienen te vermelden op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en uit het TARAP-RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Rivierenland op 13 november 2025 blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal met braak en gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde motiveert dat er een risico op onderduiken bestaat nu uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en nu verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. De gemachtigde motiveert dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde nu uit het TARAP-RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Rivierenland blijkt dat verzoeker op 13 november 2025 op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal met braak en gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering waarom voor de duur van het inreisverbod gekozen wordt voor een termijn van drie jaar:

"*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het

bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:*
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° (…);
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(…)"

Te dezen is de eerste bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en 2) dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoeker voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft hij geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief. De eventuele gegrondheid van zijn grieven tegen de overweging dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, kan immers niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, wordt niet aangetoond.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*
(…)
§ 2. (…)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° (…);
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
(…)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Op dit punt is de eerste bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hiervoor een termijn wordt toegekend kunnen verantwoorden, met name 1) dat er een risico op onderduiken bestaat en 2) dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de eerste bestreden beslissing, wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, te dragen. Verzoeker voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft hij geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief. De eventuele gegrondheid van zijn grieven tegen de overweging dat hij een bedreiging is voor de openbare orde, kan immers niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, wordt niet aangetoond.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
§ 2. (…)
§ 3 (…)"

Wat betreft het inreisverbod, blijkt dat deze steunt op het feit dat voor een vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Zoals hoger vastgesteld, kon de gemachtigde op rechtmatige wijze deze beslissing zonder vrijwillige vertrektermijn nemen, zodat de rechtsgrond van het nemen van het inreisverbod op zich staande blijft. Wat betreft de duur van 3 jaar, moet de gemachtigde weliswaar blijkens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Daarbij blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen gezinsleven, noch minderjarige kinderen in België heeft en ook geen medische problemen heeft aangehaald. Deze elementen worden door verzoeker niet betwist.

Verzoeker wijst wel op de volgens hem bedenkelijke motivering aangaande de diefstal met braak, nu het onderzoek dienaangaande nog loopt. De Raad wijst er evenwel op dat de gemachtigde er niet toe gehouden is het einde van het eventueel strafonderzoek af te wachten alvorens administratiefrechtelijk te mogen rekening houden met een TARAP-RAAVIS-verslag opgesteld door de politie, waarin wordt gesteld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op diefstal met braak. Integendeel, de gemachtigde moet juist, voor het bepalen van de duur, op zorgvuldige wijze rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, waaronder dit verslag.

Verzoeker betoogt dat slechts een louter algemene motivering wordt gehanteerd over 'het winstgevend karakter van feiten van diefstal met braak' zonder specifiek in te gaan op de situatie van verzoeker. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt in welke zin dergelijke feiten 'winstgevend' zouden kunnen zijn.

In se betwist verzoeker niet dat hij op 13 november 2025 op heterdaad werd betrapt op diefstal met braak. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker, wat de gemachtigde in deze zaak ook heeft gedaan. Dit houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden.

Verzoeker betoogt dat volgende motieven in de tweede bestreden beslissing tegenstrijdig zijn:

"*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:*

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

De Raad kan dit niet volgen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, acht de Raad het motief dat "*Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*" niet tegenstrijdig met "*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden*". De Raad herhaalt dat verzoeker in se niet betwist dat hij op 13 november 2025 op heterdaad werd betrapt op diefstal met braak.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker nog gewag maakt van een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"*Door letterlijk te stellen: "[…] Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ RIVIERENLAND op 13.11.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met braak […]", alsook "[…] Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden.", wordt het vermoeden van onschuld dat aan verzoeker op grond van art. 6 EVRM wordt gewaarborgd manifest geschonden.*

Niet alleen is dit onjuist, bovendien stelt verzoeker vast dat nergens de voorwaardelijke wijs werd gehanteerd ("geacht wordt"). Meer nog, in het inreisverbod durft men zelfs te stellen: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden". Nochtans is hij nog niet schuldig verklaard aan deze feiten inzake diefstal met braak.

Verzoeker dient diens rechten te kunnen laten gelden m.b.t. dit zopas opgestarte strafdossier. Enige schuldigverklaring is nog steeds niet aangetoond en de onschuld van verzoeker dient te allen tijde te worden vermoed.

Een vroegtijdige uitdrijving zou er echter voor zorgen dat verzoeker niet eens aanwezig kan zijn op diens proces m.b.t. deze beweerde feiten inzake diefstal met braak (hetgeen op zich dan ook een schending is van diens recht op toegang tot de rechter). In dit geval zou dit zelfs betekenen dat verzoeker de gevolgen dreigt te ondergaan van een beslissing tot verwijdering dewelke louter gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd geveld.

De schending van artikel 6 EVRM is afdoende bewezen.

Het middel is ernstig en gegrond."

2.2.2. Beoordeling

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM en van het vermoeden van onschuld, hij benadrukt dat zijn strafdossier nog maar net werd opgestart.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoeker kan zich in het kader van het voorliggende geschil dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM.

Ten overvloede kan de Raad hieraan nog toevoegen dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgische recht, dat eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, § 2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat de gemachtigde dit vermoeden van onschuld of het recht op een eerlijk proces daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissingen. Ook al houdt de betrapping op heterdaad geen veroordeling in, dan nog mocht de gemachtigde hieruit wel afleiden dat verzoeker door zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, verhindert niet dat de verweerder reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, verhindert niet dat de verweerder bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissingen ervoor zorgen dat hij niet aanwezig zal kunnen zijn op zijn eigen strafproces.

De Raad wijst erop dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklaagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch

dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, *Mayzit v. Rusland*). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich laat bijstaan door een advocaat. Uit niets blijkt dat deze de verdediging van verzoeker in de strafprocedure niet naar behoren kan uitvoeren.

Bovendien maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij zich onmogelijk, desnoods vanuit het buitenland, ter beschikking kan houden van enig lopend onderzoek of de verdere afwikkeling van zijn strafzaak. In het geval hij toch persoonlijk dient te verschijnen, kan hij bovendien toestemming vragen om het Belgische grondgebied te mogen betreden. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent verzoeker de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) te vragen. Daarenboven benadrukt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn persoonlijke aanwezigheid of verschijning doorheen de strafprocedure vereist is.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU